

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VII. Quibus argumentis seu motiuis veritates nostra fidei sint euidenter credibiles.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

paulò pòss' addit nos duobus modis moueri ad credendum, scilicet miraculis, quæ in confirmationem fidei facta sunt, & multitudine populorum illam profitentium; quæ etiam repetit & confirmat in lib. cont. Epist. fundamenti cap. 4. his verbis: *Multa sunt, quæ me iustissime tenent in Ecclesia Catholica gremio; tenet consensus populorum & Gentium; tenet autoritas miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, vetustate firmata; tenet ab ipsa sede Petri Apostoli usque ad presentem Episcopatum successio sacerdotum.*

Probatur 3. hâc ratione: veritates nostræ fidei sunt à Deo reuelata, & ad credendum propositæ cum talibus circumstantiis, vt assensus fidei supernaturalis possit circa illas prudenter & absque vllò leuitatis peccato elici, aliàs, si leuiter & imprudenter eliceretur, non esset actus virtutis: atqui talis assensus elici prudenter non potest circa veritates illas, nisi euidenciam aliquam habeant credibilitatis; neque enim ille prudens esse censeretur, qui temerè & inconsideratè quiduis sibi propositum crederet, nihil in se perpendens, an dignum sit, quod credatur.

SECTIO VII.

Quibus argumens seu motiuis veritates fidei nostræ sint euidenter credibiles.

Varia sunt argumenta, quibus SS. patres vsi sunt ad illam credibilitatis mysteriorum nostræ fidei euidentiam demonstrandam: nos ex plurimis illustriora hîc feligemus.

1. Dicit S. August. lib. de vtilit. credendi cap. 14. & cont. Epist. fund. cap. 4. à multitudine, conditione & autoritate eorum, qui fidem Christianam omnibus sæculis amplexi & professi sunt: illud enim procul dubio dignum est credi, quod omnes pene Gentium nationes, & in his innumerabiles viri summâ autoritate, summo ingenio & eximiâ doctrinâ præditi, firmiter & seclusâ omni dubitatione crediderunt.

2. Ar-

2. Argumentum duci potest ex consideratione Martyrum prope innumerabilium omnis conditionis, sexus & ætatis, qui pro afferenda fidei veritate mortem oppetere non dubitauerunt; & tormenta atrocissima non solum forti, sed etiam alacri animo pertulerunt: hoc argumento S. Iustinus & ipse martyr Apolog. 1. ad Senat. Rom. testatur se maxime fuisse permotum ad fidem Christianam amplectendam.

3. Ducit S. Chrysoft. Hom. 4. & 5. in 1. ad Corinth. à modo, quo fides & religio Christiana propagata est: quis enim non obstupescat, si attentè consideret, quàm ratione id factum sit à paucissimis hominibus nullâ eruditione humanâ aut eloquentiâ instructis, nullâ vi aut potentiâ armatis, nullâ nobilitate claris, nullâ opulentiâ præstantibus, & præterea eiusmodi res docentibus, quæ naturali hominum propensione essent maximè repugnantes; his tamen non obstantibus, totum ab illis orbem Christo subiugatum esse, & in eo plurimos sapientissimos, eloquentissimos, potentissimos, opulentissimos homines ita esse persuasos; vt ultro desertis patrijs religionibus, & abdicatis omnibus naturæ desiderijs, Christianæ religionis iugum subierint, & illam fidem, quæ docet abnegare seipsum, crucem ferre, &c. summo studio & affectu professi fuerint: quis, inquam, hoc considerans non exclamet cum Propheta Pl. 76. *Hæc mutatio dextera Excelsi?*

4. Idem S. Chrysoft. Hom. 3. in 2. ad Cor. ducit à miraculis fere innumeris, quæ in confirmationem fidei nostræ varijs temporibus & occasionebus sunt diuinitus facta, vt testantur vel ipsi Ethnici. Et hoc argumentum ipsimet Christus Dominus suggestit, cum Apostolis & discipulis patrandorum miraculorum in confirmationem fidei dedit potestatem, apud S. Matth. cap. 10. dicens illis: *Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mandate, demones eijcite, &c.*

5. Duci potest à Prophetijs, quæ multis sæculis ante Christi aduentum editæ sunt, vel ipsis Iudaïs testibus, qui etiam nunc illas esse veras Prophetias agnoscunt & testan-

testantur; in quibus tamen videmus omnia vitæ ac mortis Christi mysteria tam distinctè fuisse prædicta, & tam fidelitè suo tempore adimpleta, vt ab alio spiritu procedere non potuerint, nisi ab illo, cui soli omnia nota sunt & aperta, æquè futura atque præsentia. Ad illas Prophetias mittebat Christus Iudæos Ioan. 5. vt ex illarum adimplerione mouerentur ad credendum in se; *Seruatamini scripturas; illa sunt, quæ testimonium perhibent de me.* Hoc argumento vsus est Tertul. in Apolog. cap. 20. & S. August. lib. 17. de ciuit. cap. 15.

6. Argumentum, quo tanquam efficacissimo & fortissimo vsus est S. Iustinus martyr in Apolog. 2. ad Antoninum Pium, & Tertul. in Apolog. c. 39. ducitur à rectitudine & sanctitate ipsius doctrinæ Christianæ: illa enim doctrina, quæ ex omni parte sanctissima est, meritò & cum summâ ratione credenda est nisi fundamento veritatis, cum veritas & sanctitas maximè inter se cohæreant: atque talis est doctrina Christiana; nihil enim in ea nisi rectum & sanctum, nihil nisi verâ iustitiâ, pietati, charitati, alijsque virtutibus omni ex parte consentaneum; vnde meritò Propheta dixit Psal. 18. *Lex Domini immaculata conuertens animas, &c.* Vbi è contra omnes aliæ sectæ; à Christianâ religione alienæ, varijs non solum erroribus & absurditatibus, sed etiam vitijs, vanitatibus, obscenitatibus, &c. corruptæ & scædatæ semper extiterunt, vt vel ex ipsorum Ethnicorum historijs constat.

Denique ipsa Christi Domini persona tot mirabilibus coruscans, tantâ innocentia & sanctitate conspicua, tam præclaris virtutibus insignis, tantâ humilitate, benignitate, mansuetudine, charitate erga omnes & etiam acerbissimos hostes prædita, efficacissimum argumentum suggerit (vt rectè monet S. Bonavent. in stimulo diu. amor. p. 1. c. 6.) quo conuincantur animi, illius doctrinam dignissimam esse, cui credatur *neque aliud nomen sub celo datum esse hominibus, in quo oporteat nos saluos fieri.*

ACT. 4.
SECTIO